

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inserati) se sprejemajo in veljá trispotna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se čena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 201.

V Ljubljani, v ponedeljek 1. septembra 1884.

Letnik XII.

Narod in duhovščina.

Narod, ki ni vžival stoletja svojih pravic, enak je delavcu v podzemskih rudokopih; opeša počasi, oboli nekako, pozabi celó kaj je pravo zdravje, misleč, da je bil od nekdaj bled in propaden, da je to njegova narava. Tlačen narod pozabi svoja prava, ter spoštuje le postranske svoje običaje, koji pa od dne do dne ginejo, enako parobkom na osušenem hrastu. Narod spí; ne pozná sebe in tudi zunanji ga ne poznajo. Jek preporoda družih narodov dospé tudi do njega; vstanejo možje, da bi pomogli bolnemu narodu, ali koliko ovir pri narodu samem, še več pa pri zagrizenih tlačiteljih! Narod mora okrevati, ali to gré le polagoma in gorjé, ako bi tudi hotel narod naenkrat ozdraviti; bolezen bi se povrnila in sicer hujša. Mnogi narodi so to poskušali — z revolucijo — ali pali so globoko, kakor oni tirani, ki so z vso silo hotli potlačiti kterikoli narod. Dokaz temu je francoska revolucija in revolucija nekterih dežel za Josipa II, v Avstriji. Tam in tu so pokale vezi že tako, da je bilo bati se razpada. — Dokazati mi je, da z revolucijo ne opravi nikdo nič. Ali je pa revolucija pri nas, da toliko o tem govorim? Moje subjektivno prepričanje odgovarja pozitivno; akopram se iz objektivne negotovosti le težko sklepa na subjektivno gotovost. Kdo je podmet, kdo predmet, kaj svrha in vzrok tej revoluciji? „Le iščimo, da dobimo.“ Revolucija (v najširjem pomenu) je upor proti postavnemu pravu; cerkveno in narodno pravo ste postavna, toraj je vsak, kdor podkopava ta prava, upornik — revolucionar, ali tiran, kar hočete. Na Primorskem, pa tudi drugod, je mnogo taci; toraj je pri nas revolucija — vsaj duševna, moralna. Ni to ona revolucija, vsled ktere pokajo živeci in strune, ampak je ona pogubljiva pijavka, ktera sesá sistematično narodovo kri. Bistveno se sicer ne razločuje, pač pa po vnanjem (formalno). Mogoče, da kdo poreče: „Toraj sta tiran in revolucionar eno in isto gledé socijalnega življenja?“ Se ve da! Tlačitelji prevračajo naravna prava, rovarji pa postavna prava. Ogledaj si, človek, malo Nerona, Mohameda II., ter razmisli, nista li v čem podobna Dantonu in Ro-

bespiero? Dandanes je pa izraz tiran, tlačitelj, samovladar, nekoliko zastaral, zarad tega hočem naše zatiralce po duhu časa imenovati upornike, rovarje — revolucionarje.

Pri nas Slovencih ste cerkev in narodnost spojeni jako trdo — vsaj v večini. Kdor prezira cerkev in njene naredbe, gotovo ne more vživati narodovega zaupanja; kajti, ako je v katerem stanu kdo, da se briga za narodovo blagostanje, je to gotovo slovenski duhoven. Kdor toraj steza po narodnosti duhovnov svoje roke, on ne žali samo naroda, nego tudi cerkev. Nekteri visoki gospodje, ki bi radi sijali in ogrevali s svojimi dostojanstvenimi žarki povsod, hočejo tako rekoč igrati šah s slovensko duhovščino. Hočejo, da bi se jim pokorila menda tudi cerkev in z njo tudi Bog. Se ve da hočejo vsekako ostati „religiozni“; kajti dokler vlada slavna katoliška hiša Habsburška, spada to „zum guten Ton“. Najhujši sebičneži, strankarji in koristolovci, bi ravno tako radi bili „religiozni“ kakor najpodlejši materijalisti in oni, ki ta-ji-jo vsako nadčustveno spoznanje.

Svojstvo tacihi ljudi ni družega, nego trajajoče prostislovje; kajti tudi njihova „religioznost“ ima svojega „boga“, sicer bi bila brez njega v življenji jako nepraktična. Sanjarijo si toraj ti gospodje Boga kakor nekako „potrebo“, izročeno in priporočeno njihovi milosti. Ta „ideja“ bi koristila njihovemu vladanju in bila jim tudi o priliki ščit in kopje. V Avstriji imamo vladarja „po božji milosti“, a mnogi bi hotli Boga po vladni milosti, kteri bi strahoval narode tirajoče svoje pravice in tiščal je v igu nepravice; dalje bi podpiral organe vlade po potrebi.

Prestopimo k dejanjem. Nočem spominjati krika Velikonemcev o priliki pastirskega lista ogerskega vrhovnega vladike. Znano je tudi, kako je ban Pejačević žugal Senjskemu vladiki sedaj zaradi prihodnjih volitev v Krajini. Izgledov je dovolj doma. Neki gospod v Trstu, koji po svojih organih lovi za svoje namere „odlične“ kraške župane, bi rad tudi pri „črnihi“ kaj opravil. Mož dobro vé, da dohajajo iz srednjih šol mladiči, ki se vsaj nekoliko svoje narodnosti zavedajo. Časi so gorki; morda se tudi ti mladiči dajo ogreti. Nekoji stopijo v duhovski

stan, kteri ni na život navezan na vlado; kajti on dela za narod, živi od naroda, z narodom. Premestiti tudi ni mogoče duhovna kar tje v Šlezko ali Dolenje-avstrijsko. Kako toraj delati, da bi se bogoslovska mladež ne pečala preveč s svojo materinščino? Govori se o sledečih ukrepih, kteri so se že počeli nekako izvrševati:

1. „Dijakom, kteri so izvršili gimnazijo na Hrvaškem, ne dovoli se štipendij za bogoslovje, dokler niso napravili izpita na gimnaziji v Cislitvaniji.“

2. Oni, kteri nimajo „dobrega“ političkega ponašanja, ne dobe „titulum mensae“ za mašnikovo posvečenje. To sta dva paragrafa, recimo; kajti slede še nasveti.

1. Bogoslovci naj ne čitajo in ne govore samo slovanski, temveč bolj nemški.

3. „Ni treba, da prebirajo slovenske politične liste ter se sploh z njimi pečajo, ker tako se goji panslavizem.“

Poglejmo malo od bliže te ukrepe, ter skušajmo jih nekoliko raztolmačiti. Znano je, da je v Gorici centralno semenišče za vse škofije Primorske. V semenišči so Slovenci Hrvati in Italijani. Tu se Slovenci in Hrvati do dobrega spoznajo in govore o prihodnjem delovanji na narodnem polji. Sklopi se bratska vez. Ker je pa duhovščina najboljši jez proti poitalijančevanju, zato je ona nekterim gospodom trn v peti. Treba se toraj držati starega načelo: „divide et impera“. Ne smejo se toraj mešati in spoznati Slovenci in Hrvati. Izvestno je, da večina istrskih Hrvatov uči se v Reki; sinovi kvarnerskih otokov pa v Senju, kjer jim je najbliže in najcenejše. Kako bodo toraj ti izšolani na hrvaških gimnazijah napravili izpit na nemških gimnazijah? To vsakdo vé, da je nemogoče, ali pa se slučajno posreči malokteremu. O tem govorimo pozneje. (Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 1. sept.

Notranje dežele.

Volitve po planinskih deželah avstrijskih bližajo se svojemu koncu. Še devet dni in vsega bo

LISTEK.

Izpod mernika pri Metliki

21. avgusta.

Ako se ti ljubi, velečenjeni „Slovenec“, zabilježi to-le, stori! Naj bo dogodbica ta izmišljena ali resnična, jednako, saj znaš, da je izpod mernika. Reč je taka-le: O. in Z. sta se dobro poznala kot dijaka na gimnaziji. Zdaj oba že svoj kruh jesta, ter skušata, da je to težje in neprijetniše, kakor prejemati ga iz žuljavih rok očetovih. Dolgo se že nista videla; ko se zopet snideta, vesta si mnogo pripovedovati, zabava postane živahna, spomini iz mladostnih let oživé tudi starega človeka. Z. je jako nadarjen, in ker je tudi priden bil, bil je v šoli vedno med prvimi, če ne prvi. O. ni ravno slabe glave, učil se pa ni tako dobro kot Z. Z. je že kot dijak gimnazijski med tovariši včasih bleknil kakošno tako besedo, ktera je kazala, da njegovo versko prepričanje ni ravno na trdni podlagi, akoravno je njegovo spričalo iz krščanskega nauka kazalo izvrstno. A tudi si je že takrat vihal brke in nosil obleko po naj-

novjšem kroju; O. je bil pa borno oblečen, ker je revnih staršev, dasiravno bi se bil tudi on rajši tako lepo nosil kot Z. Govorilo se je to in uno, na zadnje zasukne se pogovor na versko polje s tem, da Z. začne pripovedovati od nekega zdravnika, ki je rekel, da duše še nikdar videl ni, in da tudi ne more verovati tega nauka. Jaz se zlagam z njim, nadaljuje Z., in tudi na Boga ne morem verovati. O., od kterege nekteri pravijo, da je čuden mož, mu vgovarja, rekoč: „Ako je zdravnik to rekel, pokazal je s tem le svojo osebno nevero, da bi bil pa s tem kaj dokazal, tega trdil ne bo najzadnji hotentot. Zamahnil je po zraku brez premislika.“

Z. „Takemu možu se mora že kaj verjeti, kot je skušen zdravnik.“

O. „Mi dva oba sva se na gimnaziji šolala, nama je toraj znano, koliko se more govoriti o vedah pri človeku, ktere si je pridobil samo na gimnaziji v lahkomišljeni mladeniški dobi, in drugje nič. Tak človek ne more biti merodajen v nobeni stroki, najmanj pa že v verskih rečeh. Vsa čast gimnaziji, ali ona podaja le splošno izobraženost, strokovnjaka gimnazija ne stori. Stroke se poprimeš po dokončanih študijah gimnazijskih. Tako jaz predlagam, da

se sicer omenjeni zdravnik pripozna kot avtoriteta v medicinskih vednostih, nikakor pa ne v verskih. Vtemeljujem dalje: Že dalje časa se šopiri po šolah krščanstvu neprijazen duh. Krščanski nauk se gleda manj ali več po gimnazijah od strani, marsikje se mu pa celó nasprotuje, po univerzah ni duha ne sluha po njem, nasprotnega pa dosti. Ni čudno, da se dijakov prijemlje zamerza do krščanstva. Božja previdnost je, da ni še veliko slabše v tako žalostnih razmerah z vero med ljudmi, kakor je v resnici.“

Z. „Duh časa je tak.“

O. „Duh časa je jako žalosten, pa poglej na sinje nebó! Ali vidiš zvezde?“

Z. gleda na nebo rekoč: „O kako ljubko migljajo zvezdice na jasnem nebu, prijeten veter čelo mi hladi, o kako krasna noč je nocoj.“ Zapoje v lepo donečem baritonu:

„Noč na nebu zvezdice prižiga,
V jezuru njih svit pri svitu miga.“

O. ga vstavi rekoč: „Odgovoril mi še nisi na vprašanje: Ali vidiš zvezde?“

Z. malo nevoljen: „Saj nisem slep.“

O. „Naši očetje, vrli možaki, ktere spoštuješ, so rekli, da te zvezde vstvaril je Bog. Zvezdogledi

konec. Danes na 1. septembra so volitve po kmetijskih občinah Solnograških; v sredo 3. septembra volilo bo gorenje-avstrijsko veliko-posestvo, v četrtek pridejo na vrsto mesta in trgi po Solnogradu za temi pa ondašnja trgovinska zbornica. Zaključile se bodo volitve v torek 9. septembra pri solnograškem velikoposestvu. V očigled dosedanjih veliko-posestnih volitev so liberalci zmagali po Koroškem, Kranjskem in Štajarskem, po Gorenji-Avstriji pokazalo se boče v četrtek, kdo prevaguje ali konservativni ali liberalni veliko-posestniki.

Večina *Dunajskih učiteljev* smatrala je za svojo dolžnost javno nastopiti proti tistim svojim kolegom, ki so šli v Opavo Schönenerju in Bismarku živio klicat. Zmivajo jih prav, kakor se to izdajalcem njihove vrste spodobi, v „Wr. Allg. Ztg.“, kar je tem bolj umestno, ker bi preziranje dotičnega veleizdajkega izraževanja in klicanja, enako se moralo tolmačiti, kakor priznanje in odobravanje taistega. „Zvijate, sukajte, obračajte se, umivajte in snažite se, kolikor Vam drago, dogodek vedno enak ostane in tega ne morete vtajiti! Ravno tako malo vam bo svet vrjel, da živio-klici Schönenerju in Bismarku niso imeli nobenega pomena, kakor malo ste vstani zamorca belo oprati.“ To so krepke besede, to je robat klin na robato dejanje kakoršno je bilo ono v Opavi in tak se jim v resnici spodobi. Dokazano je, da je bila vsa veleizdajska demonstracija pripravljena. Pripravljala sta jo že dolgo popred učitelja na Dunajskih meščanskih šolah: Horny in Krautmann. Poslednji je imel še celó (zarad bolnih oči) daljši odpust in suplenta, sam je pa med tem časom prusoljubno politiko vganjal.

Ker so Nemci jeli naselbine napravljati v zapadnji Afriki, kamor bodo izvaževali svoje blago, kterega vsled preprodukcije ne morejo lahko doma v denar spraviti, in ker je slučaj ravno nanesel, da se je *avstrijsko vojno brodovje* kakor vsako leto, tudi letos podalo s svojimi ljudmi na svetovno popotovanje, brž sodijo nekatere nemške novine iz nemške države, da tudi Avstrija po svetu išče kakega pripravnega kraja, kjer bi se dale naselbine napraviti. Sicer je pa ta novica že nekaj tednov stara; že takrat, ko so meseca julija naši mornarji pri Pulji in pri Trstu vojaške vaje imeli, in se je po taistih spoznala resnica, da je naša mornarica preslaba, ker je je premalo, in toraj živa potreba, da se v bodočem budgetu dovoli za njo več znesek kakor dosedaj, zagnali so vsegavedneži, da to pomnoženje mornarice nima nikakega družega namena, kakor avstrijske naselbine razširjati. Le to so modri-jani pozabili povedati kje. Avstrija ima že zadosti novih krajev za naselbine, komur je rojstna njegova domovina pretesna postala, v Bosno naj gré; ondi bo bolje opravil kakor povsod drugod. Avstrija ima Bosno zasedeno že šesto leto in še sedaj ondi ni vse v redu, kakor bi moralo biti ter bo morda še šest let preteklo, preden bo kaj. Čemu bi si toraj novih skrbi že na drugem kraji na glavo nakopavala, ko še na enem kraji ni vse, kakor bi moralo biti. Preden bo Avstrija po drugih naselbinah ali po drugih deželah gledati smela, kje bi si kaj pridobila, morala se bo pobrinuti, da si Bosno v last pridobi.

Vnanje države.

Srbska prestolnica odlikovala se je že zopet v svoji sijajni opravi ptujemu visokemu gostu na čast. Kralja Karola rumunskega pogostila je v svojem zidovji na jako sijajen način, ki Jugoslovane povsod in pri vsaki priložnosti odlikuje. Četa odličnih Srbov s prvim ministrom Garašaninom na čelu peljala se je kralju Karolu do Bazijaše nasproti. Povsod, kjer so ob Donavi nastavljeni citadele, pozdravljale so ga sto in jedenkrat s topovi. V Belemgradu sprejel ga je kralj Milan na jako slovesen način na parniku; napravili so mu velike slovesnosti in vojaško parado.

Srbija, kakor je še mlada med državami evropskimi, se povsem krepko zaveda svoje naloge in jo je tudi jako srečno reševati pričela. Njena srečno izbrana in določena zunanja politika pridobila ji je prijaznost sosedov in spoštovanje velevalsti evropskih. Njena energična notranja politika, ki je srbskim radikalcem z njihovimi zagrizenimi nameni tla spod nog izpodmaknila, okrepuje se bolj in bolj in upanje je, da se boče s časoma popolno vtrdila. Rezati ji je bilo marsikje na bolehnem telesu, toda mlada Srbija pri-jela je srčno za nož in je neusmiljeno jela razrezavati gnjilo meso iz političnega svojega telesa. Marsikak uradnik lastne stranke naprednjaške je odletel, ker ni bil za to, in marsikak sedanji vladi nasprotne Rističeve stranke prišel je zopet v službo, o katerem je bilo Garašininu znano, da je mož poštenjak in zveden v svoji stroki. To je korak, na kterega se mora mladi Srbiji častitati. Nepokvarjeno in pravično uradništvo podkupljivosti nepristopno, je glavni steber vsake države. Kjer se taisti zgrudi, podere se tudi država za njim. Srbsko uradništvo je bilo do naj-novejših Krističevih in Garašininovih časov silno sprideno in pokvarjeno. Posebno nižje uradništvo odlikovalo se je po svoji podkupljivosti in nevednosti. Garašinin jel je trebiti in kmalo bo Srbijo dičil uradniški stan, ki bo veselje in ponos mlade kraljevine.

Shod treh cesarjev se je morda nekoliko omajal vsled nezgode, ki se je 25. avgusta zvečer ob polusedmih na Babelsbergu nemškemu cesarju prigodila. Sivolasi vladar jezdil je po vrtu ob strani po travi, kar se mu konj ob tenko ondi napeljano žico (drat) spodtakne in s cesarjem vred pade. Pravijo, da se mu družega ni zgodilo, kakor da ga je konj nekoliko pretisnil po kitah.

V *Bruselji* je nevarno zbolel prvi minister Malou, ki je bil še le nedavno sostavil namesto propadlega liberalnega ministerstva sedanje katoliško-konservativno, čegar načelnik je on sam.

Francoski listi in med temi posebno nevtralni dnevnik „Matin“ razmotrava sedanji položaj Francoske nasproti Angležem in Nemcem. Angleže imenuje sebične kramarje, ki so Francozom v škodo hodili, kjer so le zamogli. Zato so pa sedaj tudi tako osamljeni; kajti njihovo prijateljstvo je kupčija, njihov prestol je v kontoarji (kupčevalske vradniške sobe) in junaštvo njihovo — to je izvoz blaga. Prijateljstvo Nemčije, katero ona sedaj Francozom ponuja, je nekaj vredno, vendar je pa Francoska ne more in ne sme sprejeti ponudene prijateljske roke Nemške, dokler ste Alzacija in Lorena v verigah. Sprejemu takega prijateljstva vpira se francosko ustno izročilo, francoska narava in cela notranjost francoskega naroda.

Kakor smo v soboto poročali, se pri *Francoskih* dobra volja nikakor ne pogreša, iz ktere bi se sklepali smelo, da bodo sedaj, ko so si prvih lavorik nastrelili, nekoliko počivali, in da bodo Kitajcem nekoliko duška privošili. Admiral Courbet se je vsaj tako izrazil. Vse bi bilo prav in dobro, ko bi to tudi Kitajcem po volji bilo. Taisti pa po naj-novejših telegramih soditi, ne marajo nikake francoske milosti, temveč si hočejo svoje pravo sami poiskati. Če si je bodo pa tudi pridobili, je drugo vprašanje. Poskusiti hočejo pa vendar-le na vsak način. Zatoraj ste ostali dve tretjini kitajskega brodovja dobili strogo povelje, na vsako francosko ladijo naj bo trgovinska ali pa vojna, brez milosti in prizanašanja streljati. Kar je pa ravno francoskih ladij po kitajskih lukah, jeli so jih s silo izganjati. Admiral Courbet pa za trenutek počiva in si morda že druge bombe izbira na vožnji proti Mantsonu, kamor se je s svojim brodovjem obrnil. Izmed moštva je zgubil 10 mrtvih in 41 ranjenih; med poslednjimi je tudi 6 častnikov. Njegov tovariš general Millot, ki je v Tonkingu za poglavarja, je pa nevarno zbolel in se bo domú podal, da ozdravi.

naravno in prav. Saj tudi moraš imeti spodobno obleko, ako hočeš priti do cesarja, raztrganega in umazanega te ne bodo pustili k njemu. Kako hočeš pa ti zdaj Boga videti, ko ni še božja volja, ko tvoje bitje ni še tako vravnano. Bog je svet tako ljubil, da je poslal svojega edinorojenega sina, da podučí svet v tem, kar ga blaži in osrečuje na vekomaj. Da jaz Neskončnemu verujem, s tem se ne kaznuje moj napuh, ampak je največja čast za-me, ker verujem božji resnici, Bogu, ki se motiti ne more. Sramotno bilo bi za-me, ko bi Sinu božjemu, Odrešeniku ne veroval, ko verovati moram toliko reči ljudem, ki se lahko motijo. Pekel ves, kakor ga popisujejo, bil bi primeren kraj za mojo nespamet in hudobijo.“

Z. „Danes poslušam več in bolj potrpežljivo, nego sem vajen, le pridigaj, saj že dolgo nisem nobene pridige slišal. Ali to ti povem, da spreobrnil me ne boš!“

O. „Spreobrnil te ne bom, ali te smem še kaj vprašati?“

Z. „Le vprašaj! Nocoj sem ti pripravljen na vse odgovoriti.“

(Dalje prih.)

Na njegovo mesto prišel bo general Brière de Lisle. Brodovje, ki je sedaj razdeljeno na dve pomorski diviziji, zjedini se boče v eno samo, ktera se bo imenovala „Eskadra najskrajnega iztoka“. Zmaga admiral Courbete je v Parizu in pri vladi tako dober vtis napravila, da so mu zarad tega izročili „carte blanche“, t. j. vse mu že zanaprej odobrijo, kar in kakorkoli boče prišel na svojo roko. To je silno veliko zaupanje, ki si ga malokteri vojskovodja pridobi; pa tudi odgovornost je postala toliko večja, kolikor večje je zaupanje in izročena mu oblast.

Izvirni dopisi.

Z Muljave, 29. avg. Oni dan je bil „Slovenec“ omenil, da bo 25. oktobra t. l. sto let od kar so spodili Zatiške menihe. Danes naj pa svetu oznani neko manj važno, pa vendar zanimivo šeststoletnico. Pater Paulus Puzel ne „Žuzel“, kakor je po pomoti bilo brati v nekem dopisu z Dolenjskega — pripoveduje v obširnem svojem rokopisu, da so v 13. stoletji plemenitaži, kterih se je bil prijel kužni duh tedanjih krivovercev, Zatiškemu samostanu naredili veliko škodo. Kmalu pa so nekteri spoznali svoje grehe ter so skušali z darovi ali kako drugače povrniti krivico. Na str. 50 piše ta pater, da je nekemu Turjačanu prala Muljavska zemlja grehe. Pisatelj pravi pri letnici 1280 poleg družega tudi to: „Dominus vero Meinhalmus ab Auersberg iterato confert monasterio in villa sua Mullau nuncupata quandam decimam ad quadriennium pleno jure fruendam propter quaedam mala in Czirknicez monasterio a se illata“. Ako je dal ta gospod „decimam“ l. 1280 za 4 leta menihom, bilo je l. 1284 zadoščeno za njegove grehe v Cirknici — in letos je od tistega časa ravno 600 let. To bo morda pritrđil še prijazni gospod Vilinski, ki noče verjeti, da naši cerkvici niso zarad Turkov naredili večih oken — dasi se „Slovenec“ še ni podvojil. Ta gospod Muljavske cerkve najbrž še ni videl, ker sicer bi mogel le trditi, da so k večemu prva okna s šilatilom lokom, kakor jih je opisal „Slovenčev“ listkar — naredili majhna zarad strahu pred Turkom, ne pa renesančnih, ki so veliko večja. Sicer pa to ni taka važna reč, da bi bilo treba potratiti zanjo preveč besed ali naperiti celo prepír; zaradi tega ne bo cerkev nič boljja.

Ko že pišem, naj pridenem še nekaj novičic od tod. V nedeljo volili bodo Muljavski občanje župana. Enkrat so ga bili že izvolili, pa je bila volitev ovržena. — Naš potok preplaval je včeraj travnike in poblatil otavo, ktere je bilo še prav malo pokošene. — Ne daleč od nas, na Korenu prikazal se je oni dan volk, zaklal dve kozi in vzel enega psa, potlej jo je pa spet odpihal. Po zimi ta zver tu ni tako redka prikazen, poleti pa ne obiskuje rad tega kraja. — Pred kratkim pogorel je v Černelem kozolec, samec s žitom vred. Zapalila je neka stara ženska za maščevanje. Plačilo ji že napravljajo.

Iz Rimskih toplic, 31. avgusta. (Raznotero.) Ze nekaj let ni prišlo toliko gostov v naše toplice kakor letos, in sicer že precej od začetka majnikovega. Le škoda, da je povsod toliko semitov, ki človeku vse ogrenijo s svojo prevzetnostjo in brezozirnostjo, bodisi sprehajališče, počitek, obednica ali železnica; pa se jih tudi skoraj vse izogiblje, posebno Madjari in Prusi. Neki višji pruski uradnik je bil odločen antisemit, in nas je nekterokrat kratkočasil z navedenjem protizidovskih vrstic in kitic. Iz vsih Evropskih dežel prihajajo gostje sem, in tudi iz družih delov sveta. Pred mesecem se je pripeljal iz Kitajskega neki mornarski kapitan, ki je bil 58 dni na potu. Iz Dunaja so mu Rimske toplice svetovali; sem prišel ni mogel na nogo stopiti, zdaj pa hodi celó brez bergelj prosto.

11. avgusta bil je tukaj imeniten krst. Poročila je namreč rusko-poljska markiza Wielopolska, rojena kneginja Montenuovo, malega markija, kterega je tukajšni župnik krstil. Vsa družina je strogo katoliška, ki vsim lep izgled daje z obiskovanjem službe božje in vsakdanjo molitvijo. Kakor sploh po toplicah, je tudi tukaj dovoljeno v postnih dneh meso vživati, toda oni se te dispenze ne poslužujejo, temuč se vsaki petek postijo. Obiskal jo je njeni mož markgrof Wielopolski, njeni brat knez Montenuovo in njega sestra grofica Apponyi, ki so vsi tako priljudnega in ljubeznjivega vedenja proti vsakemu, da jih mora človek spoštovati in ljubiti. Njih posli jih ne morejo prehvaliti zarad njih milega srca in ljubeznjivega obnašanja proti njim, tako da ne vedó in ne čutijo, da so posli.

pravijo, da so zvezde velikanski svetovi, ki se premičejo po postavah strogo in premodro določenih. Jaz vsega tega ne morem verjeti, ker se mi tako male vidijo.“

Z. „Ti se šališ. Dá se to vse preračunati. Kolikor dalje smo od reči, toliko manjša se nam vidi, to je naravna postava, ktere ne more nihče spreminiti.“

O. „Ali vse zvezde vidimo?“

Z. „Ti si jako čuden človek. Saj znaš, da le samo tiste vidimo, ktere so na našem horizontu.“

O. „Ali zvezdogledi za vse zvezde vedó?“

Z. „Težko da bi za vse vedeli, ker jih zmirom še kaj na novo najdejo.“

O. „Oj žalost! da jaz sam ne morem vsih zvezd premeriti in preračunati, verovati moram zvezdogledom, in to je vera. Moj napuh se s tem kaznuje, da verovati moram zvezdogledom, ker drugače imeli bi me za čudnega moža, ki nič ne verjame. Bog je neskončno višji kakor naše človeško bitje, prebiva v luči nam nedosegljivi, t. j. presega vse naše pojme in zmožnosti, ne moremo ga videti v umerljivih telesih, ne moremo ga razumeti mi ljudje na zemlji zvezani z vezmi umerljivega telesa, obdani od minljivih reči, Njega Neskončnega, Večnega. To je čisto

Kakor je dobro človeku pri sreči, ki se zunaj ozira po prelepi okolici, tako ga zaboli, ako stopi v tako imenovani „Lesesalon“ kjer ga ne najdeš skoraj poštenega časnika izven hrvatskih. In vendar prihaja tudi mnogo odločnih katoličanov, na ktere bi se vendar tudi ozirati moralo. Toda mi katoličani smo prepohlevni, ker ne tirjamo, kar nam gré. Kako bi židovi ali nemški liberalci kričali, ako bi ne najdlji na mizi svoje „N. F. Presse“, in „Deutsche Zeitung“! Več odločnosti in manj pohlevnosti bi bilo prav koristno katoličanom in posebno tudi Slovincem v narodnem oziru.

Z Dolenjskega, 25. avgusta. (*Krajopis Ljubljanski.*) Ta krajopis je nekaj daljši od drugih; zanimal Vas bode, spoštovani moj gospod, že zavoljo tega, ker sami poprašujete po njem. Slovenil spisa ne bom, ker menim, da razumništvo slovensko umeva latinski kakor slovenski, ali bi saj imelo. Priobčujem ga prav; ako vendar-le najdete pogreške, pripisujte jih tiskarju ali pa komu drugemu, ali pa obema skupaj. Tako n. pr. je stalo zadnjič Wippach (z dvema p), a v izviru stoji le en sam p; Wipach z enim p so pisali leta 1728, kar ima svoj pomen, ki ga pa ne zadene vsakdo na prvi pogled.

Labacum, vulgo indigenis Lubiana, Germanis Laybach, Italis Lubiana praeclara venustaque urbs, subest latitudinis gradui 46. m. 10, longitudinis vero gradui 38 m. 40 et 27 miliarium itinere Graecio in meridiem abest. Muro cingitur 6 portis aperto, si etiam aquatica in calculum variat, quarum terna totidem respiciunt suburbia nautis et piscatoribus plurimum repleta. Bifariam illam secut cognominis fluvius, qui adeo lentis progreditur aquis, ut in quam partem defluat aegre ab oculo discernatur, donec declivem nactus alveum velocius in Savum irrumpit. Hunc, prout infra clare patebit, Nauportum vocavit Plinius et Strabo, sed hic alibi Corcoram dixit, ubi a Lazio erroris arguitur non sine ratione suspicante in Gurca Carnioliae amne antiquorum Corcoram perennare, non autem in Labaco duobus milliaribus inde dissito. Interim fluminis Corcorae nomen eum Savo junctum fuisse videtur ab annalium Francicorum auctore, dum Carniolenses retulit ad Carcasavum habitare. Ita Labacus pluvia aut solutis nivibus auctus interdum intumuit, anno scilicet 1190. et 1537. ejusdemque seculi 89. ut cuncta oppidi vel civitatis compita pervadens ubique navigia pateretur. Civitatis enim formam primo induit Labacum a. 1416. quofervente incolarum industria non modo accumulari aedes, sed et tenues muri circa eandem duci coeperant, hoc civium molimine dein a Friderico IV. caesare sub annum 1475. ita promotum, ut Turcarum depraedantium insultus uterque arcerentur. Tandem ab anno 1520. usque ad ejusdem seculi 53. dejecto priori opere, utpote ad urbis tutelam minus idoneo, aliud validius aggressi Labacenses valla et muros hodieque extantes intra excavatas fossas erexerunt, Ferdinando I. Romanorum rege magnam sumptuum partem illis suppeditante. Penes urbem attollitur collis denso virescens nemore, e quo in apice assurgit ducalis amplexus arx antiquos indicans natales, et ad ortum solidis moenibus, ad reliquas vero orbis plagas, aut triplici sed veteri pariete aut nullo fere munimento vallata.

Praesentis dumtaxat civitatis ortum progressus que hactenus deduxi, at si ad vetustiore aetate regredi lubet, et veterum monumeta revolvare, in aliam longe antiquissimam celeberrimam incidemus urbem, Aemonam videlicet sive Hemonem vel Haemoniam, quam in hoc eodem solo quondam floruisse, sed a barbaris romanum imperium dilacerantibus postmodum deletam, tot tantaque firmant argumentorum pondera, ut inter urbes, quae prisci nominis jacturam fecere, iis adnumeranda sit, quarum antiquitatem sedem certissima alia indicia posteritati manifestarunt, quidquid contra ogganniant — onjavijo? — alienae gloriae invidi, aut geographiae aut historiae ignari. Hanc sententiam maxime tuetur, atque uberrimis veterum testimoniis studiose collectis dilucidat pereruditus carniolicorum analium autor Schönleben, quem praeiverunt duo illustres geographi Ortelius et Cluverius aliique complures et novissime subsequitur non minus clarus scriptor Cellarius: sed ad rem propius accedamus. Ptolomeus postquam superiorem Pannoniam ad orientale Norici latius secus Cetium montem jam saepius memoratum descripsit, ejusque urbes recensuit, haec postremo subjunxit: In limite Italiae sub Norico iterum Pannoniae civitas Hemonia, ubi luculente docet Aemonam licet in Pannonia comprehensam non ad ortivam Norici plagam uti reliqua illius loca, sed ad australem

extitisse, sicut Italia, inter quam et Noricum ea civitas interjicitur, aliqua scilicet Pannoniae portione eoque protensa. Quibus rite perpensis vix aptiorem Aemonae reperiens campum, quam Labacensem districtum, utpote inter Istriam, Italiae provinciam, — zatoraj tolika lakota Talijanske po tej nereseni deželi! — et eam Norici partem Styriacam scilicet, quae Pannoniae adhaerebat, inclusum. Certe hic unus Ptolomaei textus Aemonam saltem Carnioliae vendicat, si suis momentis sedulo expendatur. Unde audiendus modo Plinius (l. 3. c. 25), qui verum ejusdem situm propius monstrabit: Quae pars, inquit ille, ad mare Hadriaticum spectat, appellatur Carnatia et Ilyricum supra dictum. Ad septentriones Pannonia vergit, finitur inde Danubio. In ea colonia Aemona, Siscia. Amnes clari et navigabiles in Danubium fluunt, Dravus e Noricis violentior, Savus ex alpinis carniciis placidior.

(Dalje prih.)

Domače novice.

(*Duhovske spremembe v Tržaški škofiji.*) Čast. gosp. Markič je premeščen za duh. pomočnika v Jelšane; čast. g. Notar pojde za kaplana v Drago; čast. gosp. Vodopivec za duh. pomočnika v Dolino.

(*Razpisane župnije v Tržaški škofiji*) so: Brdo, Korte (Dvor), Grdoselo, Klana, Munje, Paz, Oportelj, Bršeč, Divača, Sočrga in Vodice.

(*Prvi tajni konzistorij*) bode letošnjo jesen pri sv. stolu v Rimu 29. septembra, drugi javni pa 2. oktobra. Za Avstrije sploh, za Slovence pa še posebej sta oba konzistorija važna in pomenljiva. Na njih imenovana in potrjena bode ta dva višja duhovna, katerih eden je nam odločen. Kakor že znano, sta to Dunajski nadškof, dr. Jožef Ganglbauer, katerega bode sv. oče s škrlatom odlikovali, t. j. povišali za kardinala, in pa štajarski kanonik dr. Jakob Misja, kateri bo od sv. očeta potrjen za našega višjega pastirja v Ljubljani.

(*Starodavni Kranj*) že dolgo ni bil tako židane volje, kakor včeraj popoldne, kedar ste mu dve slovenski vojaški godbi na velikem trgu svirali. Ljudi pa tudi ni bilo toliko ondi, od kar se je presvitli cesar lansko leto od ondot odpeljal. Pravijo, da se je le Ljubljčanov več nego 200 tja gori peljalo. Saj je bilo pa tudi vreme včeraj tako ugodno za kak izlet v prekrasno našo gorenjsko stran, da bi bil človek najrajši zletel tja gori.

(*Blizo 40 Sokolov*) podalo se je s svojo zastavo včeraj popoldne z gorenjskim vlakom v Kranj na praznovanje cesarskega rojstvenega dneva v Kranjski čitalnici, kjer so se do poznega večera vrlo dobro zabavali. Posebno so pa vrli naši Sokoli zadovoljni s preprijaznim pozdravom, ki ga jim je Kranj pripravil. Gospodičine Kranjske slovenke pripele so Sokolovemu praporu krasen venec. Petje Kranjskih in Ljubljanskih čitalničnih pevcev je bilo izborna in veličastna, predstava gledališka dobra ter so bili navzoči z obojimi jako zadovoljni. Ko bi se le večkrat kaj enacega napravilo po deželi. Ondi je še mnogo mnogo potreba.

(*Tatovi pri sv. Krištofu*) Rodovina dolgorokov ni še izmrla in tudi menda še ne bo tako kmalo, kajti po celem svetu je je zadosti. Včeraj je tak dolgo-prstar prišel k sv. Krištofu. Ker ni imel sam ure, drugih se mu pa ni spodobno zdelo po času vpraševati, segel je v žep g. Kadržabeka, strojovodja v Blaznikovi tiskarni, ter si je ondi „sposodil“ uro s srebrno verižico vred; priporočil se je pa po francoski. G. Kadržabek, ki je ob 4. popoldne uro še imel, hoče ob 6. na njo pogledati, toda ni je bilo več. Ni čuda; postopačev je toliko, da se drug drugega že komaj ogibajo, in nihče ne prime za pošteno delo, želodec pa vendar-le na dan po trikrat svoje zahteva.

(*Major ad honores*) postal je e. kr. stotnik Pfeifer Ljubljanskega pešpolka baron Kuhn št. 17 ob priliki Najvišjega dovoljenja, da se sme podati v pokoj.

(*Ščuvanje na Slovence*) v slovanskem Trstu se je, kakor „Edinost“ poroča, že zopet pričelo. Lahe slovenska trobojnica neznosno v oči bode in neki lahon Žnidaršič, (Lah najčistejšje krvi!), kakor že ime kaže, v irredentovskem glasilu „Indipendente“ Tržaške Lahe opominja, naj vendar za božjo voljo nikar ne trpé, da bi se Slovenci po Trstu s slovan-

sko zastavo postavljali. Naj v tem rajše posnemajo svoje brate v Gorici, ki so se ob svojem času Slovincem zdatno po robu postavili. Tako daleč smo toraj že prišli, da se bo Goriška krivica, ki se je ondi Slovincem zgodila, pri naših nasprotnikih smatrala že za dogodek, za izgled, na katerega naj se v bodočnosti izdajalski irredentariji vpirajo. Lepa reč!

(*Plazovi*) so se jeli spuščati pri Zagorji za Savo vsled preobilnega dežja. Zasuli so potok Medija in podsuli cesto.

(*Hmeljarski somnji*) v Žaycu na Štajarskem se bodo pričeli letos 6. septembra in bodo dva meseca v septembru in oktobru vsako sredo in soboto.

(*V morje cepajo*) ljudje v Trstu čedalje bolj. Nekteri nalašč iščejo mrzlega hladila razburjenemu sreču v morji, drugi po neprevidnosti vanj padejo. Minoli teden potegnili so iz morja 24 letno gosposko oblečeno žensko, ki si je ondi prostovoljne smrti iskala. Bila je hči nadzornika fakinov. Po neprevidnosti padel je v morje 6 letni Dominik Verderber. Angleži so ga iz vode potegnili, sicer bi bil izvestno vtonil.

Razne reči.

— Dunajskemu nadškofu in bodočemu kardinalu, dr. Jožefu Ganglbauerju, prinesel bode iz Rima kardinalski klobuk monsign. Coroncelli, profesor v zavodu „Propaganda“. Ta monsignore odločen je tudi za rektorja česemu kolegiju, ki se bo v Rimu odprl.

— Kijevska univerza doživela je svojo petdesetletnico. Ob tej priložnosti imenovala je kneza Nikito črnogorskega za svojega častnega člana v očigled njegove književne delavnosti.

Telegrami.

Zagreb, 31. avgusta. Deželni zbor se je završil. Dotični reskript razglasa nado, da se bode v bodočem saboru delo združenja vojaške krajine z materno hrvaško zemljo dovršilo. Triletna doba hrvaškemu saboru je potekla toraj se taisti razpusti. Poslanci pozdravili so prečitani reskript jako navdušeno z mnogobrojnimi „živio“.

Pariz, 31. avgusta. Kitajci jeli so Francoze preganjati razpisavši znatno darilo na glavo vsakega Francoza. Francoski uradniki zapuščajo Kanton. V Hongkongu se je zasedla francoska vojna ladija za varstvo francoskih trgovinskih ladij.

Bruselj, 31. avgusta. Kamora sprejela je in potrdila šolsko postavo z 80 proti 49 glasovom.

Narodno gospodarstvo.

Pokrajinska razstava kmetijskih pridelkov v Krškem.

Visoko e. k. ministerstvo poljedeljstva je odobrilo z odlokom dne 26. julija t. l., št. 7749, nameravano pokrajinsko razstavo kmetijskih pridelkov v Krškem, združeno z ogledovanjem goveje živine in z delitvijo premij za konje.

Razstava bode v prostorih meščanske šole. Prične se z 28. septembrom t. l. in se zaključi na dan 3. oktobra z razdelitvijo premij.

Ogledovanje goveje živine bode 1. oktobra in delitev premij za konje 2. oktobra na prostoru pred meščansko šolo. Gledé teh razstav izdala bode e. k. kmetijska družba še poseben razglas.

Za pokrajinsko razstavo je dovolilo visoko e. k. ministerstvo poljedeljstva za premije 6 srebrnih in 6 bronastih državnih svetinj, visoki deželni odbor pa 200 gld. in sicer:

A. Za najboljšo zbirko domačih poljskih pridelkov:

1 sreberna, 1 bronasta svetinja, 1 premija v denarjih 10 gld., 2 premiji v denarjih a 5 gld.

1 premija v denarjih 5 gld. za najlepši letni ali pa zimski lan s predivom.

B. Vinarstvo, sadjarstvo in vrtnarstvo:

1. za najboljšo zbirko svežega namiznega in družega sadja:

1 sreberna, 1 bronasta svetinja, 1 premija v denarjih 10 gld., 1 promija v denarjih 5 gld.

1 premija v denarjih 5 gld. za najbogatejši zbirko vrtnih divjakov in požlahtnenih enoletnih sadnih drevesec.

2. za naj bogatejšo zbirko žlahtnejše zelenjave:
1 bronasta svetinja, 2 premiji v denarjih po 5 gld.
3. za najboljšo in najbogatejšo zbirko pravilno poimenovanega grozdja:
1 sreberna, 2 bronasti svetinji, 1 premija v denarjih 10 gld., 3 premije v denarjih po 5 gld.
2 premiji po 5 gld. za najboljši razstavi šolskih vrtov.
4. za najboljšo zbirko brezdimno posušenega sadja:
1 sreberna, 1 bronasta svetinja, 1 premija v denarjih 5 gld.
5. za najboljši prunele (olupljene češplje):
1 bronasta svetinja.
6. za najbogatejši zbirko žlahtnih namiznih vin lastnega pridelka:
1 sreberna 2 bronasti svetinji, 1 premija v denarjih 10 gld., 2 premiji v denarjih po 5 gld.
- Za najboljšo črno vino:
1 bronasta svetinja, 1 premija v denarjih 10 gld.
2 premiji v denarjih po 5 gld.
- Za najboljšo rdečkasto vino:
2 premiji v denarjih po 5 gld.
7. za najboljši vinski jesih:
1 bronasta svetinja, 1 premija v denarjih 5 gld.
- Za najboljšo vino iz sadja:
1 bronasta svetinja.
- Za najboljši eviček (patoka):
1 premija v denarjih 5 gld.
- Za najboljši surovo maslo (puter):
1 bronasta svetinja, 2 premiji v denarjih po 5 gld.
- Za najboljši mēd v satovji:
1 bronasta svetinja, 2 premiji v denarjih po 5 gld.
- Za sadjarsko, vinarsko in vrtnarsko orodje, če so isto razstavili izdelatelji sami:
1 sreberna in 2 bronasti svetinji, 2 premiji v denarjih po 5 gld.
- Za izdelatelje najboljših in poleg tega najcenejših grozdnih tlačilnic (mlinov):
1 bronasta svetinja, 1 premija v denarjih 10 gld., 1 premija v denarjih 5 gld.
- Za izdelatelje najboljših in najlepših vinskih škafov in breut:
2 premiji v denarjih po 5 gld.

Gledé kmetijskih pridelkov se zamorejo samo Dolenjci poganjati za pridobitev premij, gledé poljedelskih strojev in kmetijskega orodja pa tudi vsakteri drugi.

Gledé izvirnih pridelkov naj se po možnosti razstavi cela rastlina, pri lanu in konoplji pa cela rastlina s predivom.

Prosi se tudi za podatke o tleh, o legi in obsebnih razmerah, na kar se bode oziralo pri razdelitvi premij.

Pri prodajnih predmetih naj se ob enem navede tudi kupna cena.

Grozdje se sme razstavljati le brez listov in vejic.

Od vin, jesiha in tropinovca razstavljati se sme le po najmanj dve butiliji (steklenici) vsake vrste. Poleg tega se mora pri vinu navajati leto, vrsta grozdja, vinska gora, kakovost zemlje, povprečni letni donesek in pri rdečkastem vinu, če je isto prirejeno iz domačega in kake vrste grozdja; ali če je isto pobarvano s črnim vinom ali tropinami črnine.

Premije se bodo delile samo za vina domačega pridelka ter se mora pri oglaševanju predložiti dotično potrjenje od županstva.

Razstavljeni predmeti so lastnina dotičnega razstavljavca in se bodo istemu izročili po končani razstavi.

Predmeti za razstavo se morajo brez stroškov izročiti razstavnemu odboru in sicer na mestu razstave; ravno tako se mora na svoje lastne stroške po nje priti.

Uvrstitev na razstavi kakor tudi pospravljanje preskrbel bode razstaveni odbor brez vsakih stroškov.

Oglašja se do 16. septembra t. l. ali naravnost pri razstavnem odboru ali pa po dotičnih kmetijskih podružnicah ter se porabi v to priloženi obrazec.

Za razstavo pošilja se najzadnje do 25. septembra t. l. v Krško.

Vstop v razstavo dovoljuje se samo proti vstopnicam po 10 krajcarjev.

Razstavljalci so vstopnine prosti.

Krško, 20. avgusta 1884.

Razstaveni odbor.

Umrli so:

28. avg. Janez Gostič, delavčev sin, 6 ur, Kolezijske ulice št. 6, oslabljenje. — Bogomila Kreč, deželnega odbora tajnikova hči, 7 mes., Gosposke ulice št. 10, božjast in driska. — Marija Škafar, hišnega posestnika hči, 2½ mes., Črna vas št. 16, božjast. — Helena Šesek, delavčeva hči, 5 mes., Kolezijske ulice št. 18, božjast.

29. avg. Ernest Končar, krojačev sin, 23 let, Židovske ulice št. 5, jetika. — Jovana Jezeršek, delavčeva hči 14 mes., Poljanska cesta št. 53, vsled oslovskega kašlja. — Jožef Jeras, delavčev sin, 2 dni, Karlovska cesta št. 18, oslabljenje. — Janez Flere, hišni posestnik, 55 let, Gruberjeve ulice št. 9, vsled spridenja jeter. — Marija Jager, delavčeva hči, 3 mes., Hradekijeva vas št. 31, božjast.

Žitna cena.

Pšenica banaška 1 hkl. 8 gl. 74 kr., — domača 7 gl. 26 kr. — Rž 5 gl. 75 kr. — Ječmen 4 gl. 62 kr. — Ajda 5 gl. 61 kr. — Proso 5 gl. 44 kr. — Tursica 5 gld. 28 kr. — Oves 2 gl. 80 kr.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

1. septembra.

Papirna renta po 100 gld.	80 gl. 70 kr.
Sreberna	81 " 45 "
4% avstr. zlata "renta, davka prosta	103 " 90 "
Papirna renta, davka prosta	95 " 80 "
Akcije avstr.-ogerske banke	850 " — "
Kreditne akcije	296 " 75 "
London	121 " 55 "
Srebro	— " — "
Ces. cekini	5 " 75 "
Francoski napoleon	9 " 66 "
Nemške marke	59 " 50 "

Od 30. avgusta.

Ogerska zlata renta 6%	122 gl. 10 kr.
" " 4%	91 " 85 "
" papirna renta 5%	88 " 45 "
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 105 " 25 "
" Länderbanks	96 " 60 "
" avst.-oger. Lloyd v Trstu	543 " — "
" državne železnice	302 " 50 "
" Tramway-društva velj. 170 gl.	213 " 75 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 124 " — "
4% " " " 1860	500 " 134 " 25 "
Državne srečke iz l. 1864	100 " 169 " 50 "
" " " 1864	50 " 168 " 50 "
Kreditne srečke	100 " 179 " 75 "
Ljubljanske srečke	20 " 23 " 25 "
Rudolfove srečke	10 " 19 " — "
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 " 30 "
" Ferdinandove sev.	105 " 50 "
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	105 " — "

Zahvala.

Za vse mnogobrojne izraze gorkega, odkritosrčnega sočutja med boleznijo in o smrti najinega rajncega soproga, oziroma očeta, sosebno darovalcem prelepih vencev, vsem p. n. gg. uradnikom, vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so predrazega nama umrlega v tako mnogobrojnem številu spremili na pokopališče, izrekava najtoplejšo presrečno zahvalo.

V Ljubljani, 1. sept. 1881.

Helena in Josip Flere.

Razglas.

Pri farnem zvoniku na Preloki na Dolenjskem se bode zid povikšal in streha napravila.

Vsled proračuna je delo cenjeno:

Zidarsko delo na	532 gld. 73 kr.
Tesarsko	460 " 26 "
Mizarsko	77 " 30 "
Ključarsko	243 " 33 "
Kleparsko	329 " 06 "

Skupaj 1642 gld. 68 kr.

Te dela se bodo 22. septembra t. l. skupaj pri podpisnem odboru po dražbi oddajale.

Vsak licitant more vložiti „Vadium“ 164 gld. 26 kr.

Cerkveno-stavbeni odbor na Preloki,
dné 25. avgusta 1884.

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10,

prporočata stalno, dobro izbrano zalogo najboljšega kmetijskega in poljedelskega orodja in strojev, posebno krmoreznic in slamoreznic Henrika Lanža v Mannheimu, kakor tudi druge najbolj izkušene izdelke; nadalje: Žitne snažilnice, vozove, sani, pluge, sesalnice, cevi za vodnjake in vodnjake same, štedilna ognjišča, peči, ognja in tatov varne kase itd.; — potem izvrstni kamniški cement in poljski mavce (gips); dalje železnične šine in kovanja za stavbe, — vse to po najnižjih cenah v zalogi in po unanjem naročilu, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (17)

V Katoliški Bukvarni v Ljubljani

se dobiva knjiga:

„Ne v Ameriko!“

Spisal Jak. Aléšovec.

Cena 1 gl. po pošti 5 kr. več.

Zahvalna pisma.

Gospodu

Gabrijelu Piccoli,
lekarju
v Ljubljani.

Podpisani potrdim s tim, kakor se resnici spodobi, da že 10 let prejemam homeopatične zdravila od lekarne g. Gabriela Piccoli-ja v Ljubljani za domačo potrebo in so se taista vedno posebno dobro obnesla, toraj homeopatično lekarno g. Piccoli-ja lahko vsakemu z najboljšo vestjo priporočam.

Podlipo, meseca maja 1884.

Franc Arko, župnik.

Prosim Vas, izvolite mi zopet poslati izvrstne Vaše „želodečne esence“, katere je že mnogim pomagala, 24 steklenice.

Ljubno, 15. maja 1884.

Matej Strnad, župnik.

Prosim da mi s poštnim povzetjem pošljete 24 steklenic Vaše zares izborne „želodečne esence“

Na Ponikvah, 21. maja 1884.

Anton Batagelj,

vikar, pošta Št. Lucija pri Tolminu

Osemnajst let bolehal sem na želodec in uže sem mislila, da ne bom nikdar več zdrava. Kakor pa sem dobila Vašo „želodečno esenco“ mi je že po nekaterih steklenicah odleglo. Sedaj sem pa zdrava in dobro rejena.

Roveredo, Tirolsko, 10. februarja 1884.

Marija Schwarz.

Prosim, da mi zopet pošljete 12 steklenic Vaše „želodečne esence“, katera me je popolnoma ozdravila od bolečin v želodec. Moja sestra je v svojem 66. letu ozdravila, ko je šest steklenic porabila, če tudi je popred mnogo let bolehal.

Liezen, 5. marca 1884.

(5)

Franc Stanko,

prometni čuvaj št. 83 na gorenjem Štajarju.

Piccolijeva želodečna esenca,

od Piccoli-jeve lekarne v Ljubljani, ozdravlja, kakor je razvidno iz zahvalnih pisem in zdravniških spričeval, bolezni v želodec in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasanje, hemorojide, zlatenico, migrene itd. in je najboljši pripomoček za gliste pri otrocih.

1 steklenica 10 kr. Izdelovalec jo pošilja tudi v zabojih po 12 steklenic skupaj za 1 gl. 36 kr. Kdor je vzame več, dobi primeren odpust.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni Piccoli-ja pri Angelju v Ljubljani, dunajska cesta. Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska.

Franc Christof

leskeči lak za tlak po sobah

brez duhu, tudi se takoj posuši.

Se vsled svojih dobrih lastnosti in zaradi svojega lahkega dela posebno priporoča tistemu, kdor si hoče sam tla položiti (lakirati). Dobi se v raznih barvah, ter pokrije tlak kakor vsaka oljnata barva, ali pa le samo leskeč brez vsake barve.

Uzorni namaz in poduk za rabo dobiva se po zalogah.

Franc Christof, Berolin in Praga,

Izumnik in edini izdelovatelj pravega leskečega laka za tlak po sobah.

Edino poobl. zaloga za Ljubljano in okolico pri Jan. Luckmannu. (4)

